

РЕШЕНИЕ

№ 6295

гр. София, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6822** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Д. Г. А., ЛНЧ [ЕГН], роден на 08. 01. 1994 г., гражданин на И., чрез адв. М. Н. Н., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица] /безистен/, ет. 2, срещу Решение № 10242/ 16. 06. 2023 г. на заместник – председател на ДАБ при МС.

С решението, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал.1, т. 4 във вр. с чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

С жалбата се иска отмяна на съдебното решение като незаконосъобразно и връщане на преписката за ново разглеждане и произнасяне от административния орган. В жалбата се твърди, че не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, които са от значение за установяване на обективната истина в нейната цялост. Твърди се, че близки на Д. Г. А. са убити заради участието им в организация „Ал Сахуа“, а спрямо брат му е извършен опит за убийство. Жалбоподателят счита за необоснован извода за противоречия в бежанската история, спрямо която са приложими принципите, залегнали в чл. 9, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ. В хода по същество на съдебното производство адв. И. прави искане за приложение на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, предоставяне на хуманитарен статут по други причини от хуманитарен характер, като се вземе предвид, че се касае за лице, което от девет години пребивава в Република

България, говори български език, работи, не е напуснал страната и не е правил опити за това.

Ответникът – заместник-председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, чрез юрисконсулт А. Г., в писмени бележки прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Посочва, че молбата е последваща, след няколко влезли в сила отказа за предоставяне на статут, основани на същите факти и обстоятелства. Ситуацията в страната по произход не обосновава приложение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по последваща молба за закрила с рег. № УП 1931/09. 06. 2022 г. на ДАБ при МС. В нея заявителят е посочил, че са налице нови обстоятелства, които не са представяни и респективно обсъждани от органите на ДАБ при МС, но които са от съществено значение за личното му положение на лице, търсещо такава закрила. Твърди, че членове на семейството му са били преследвани, заради това, че са се присъединили към създадената в И. организация „Ал Сахуа“. Двама от чичовците му и един от братовчедите му са били убити от агенти на „Ал К.“, а срещу по – големия му брат М. Г. А. е извършен неуспешен опит за убийство, при който той е бил ранен в крака. По стените на жилището му и съседните сгради започнали да се появяват надписи, съдържащи директни заплахи и предупреждения срещу семейството му. Брат му М. Г. А. е получил хуманитарен стаут в Република България, а другите му двама братя избягали в Република Турция и Федерална Република Германия. Жалбоподателят останал в И., но получил заплашително писмо пред вратата на дома си в Б., след което напуснал И.. Към молбата са приложени заверено копие от докладна от полицейското управление на район Ал Азамия [населено място] към Министерство на вътрешните работи на Република И. до разследващия съдия в съд Ал Азамия. В докладната записка е посочено, че е постъпила жалба от Г. А. С., в която той се е оплакал, че на 15. 08. 2015 г. сутринта, членове на „Катаеб Анасар Алислам“ са заплашвали сина му Д. Г. А.. Същите хора, подателят на жалбата счита, че са виновни за смъртта на двамата му братя. Заплахата се състои в изстрел на куршум от автомат „К.“ и писмо, в което е написано „ще убием теб и твоето семейство, ако не напуснете района“. Към последващата молба за закрила е приложено и копие на писмото в превод на български език. Приложени са и удостоверения за смърт, в които обаче не се четат имената на починалите лица.

В административното производство е изготвена от ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ Справка с вх. № МД – 107/15. 02. 2023 г. за ситуацията в Република И..

С Решение № 17 – ОК/22. 06. 2022 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, на основание чл. 76б, ал.1, т.1 от ЗУБ е допусната последваща молба с вх. № УП 1931/09. 06. 2022 г. на ДАБ при МС до производство за предоставяне на международна закрила. Прието е, че чужденецът се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение и относно държавата му по произход.

Молителят е регистриран като Д. Г. А., Л., граждани на И., от мъжки пол, роден на 08. 01. 1994 г. в [населено място], И., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение: неженен.

Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л. 96/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR333C2206240003.

С писмо рег. № М - 22412/14. 11. 2022г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето Д. Г. А., роден на 08. 01. 1994 г. в И., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Със заявителя е проведено интервю, обективизирано в Протокол рег. №УП 1931/24. 06. 2022 г. на ДАБ при МС. По време на интервюто Д. Г. А. е заявил, че не е имал проблеми заради етническата си принадлежност, не е членувал в политическа партия или организация, не е бил член на въоръжена групировка или паравоенно формирование, не е задържан, арестуван, върху него не е оказвано насилие в страната по произход, срещу него не е възбудено съдебно дело/ процес/. Твърди, че е бил заплашван, защото е сунит и защото семейството му принадлежи към „Ал Сахуа“, като двама от чичовците му и един от братовчедите му са били убити. Баща му, заедно със сестра му и детето ѝ са останали да живеят в И., не могат да напуснат страната по семейни причини. З. иска от Република България закрила, за да живее законно и да създаде семейство.

Изготвено е Становище с рег. № УП 1931/24. 10. 2022 г. от главен експерт „ПМЗ – О. купел“ РПЦ – С., с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Издадено е Решение № 10242/ 16. 06. 2023 г. на зам. председател на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал.1, т. 2 във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. Г. А.. В решението са разгледани предходните административни производства и издадените актове. Направен е извод, че изложената бежанска история е била приета за необосноваваща предоставянето на международна закрила в предходни производства, поради което е преклудирана. Констатирани са противоречия между представените писмени доказателства към молбата за последваща закрила и заявеното от кандидата в интервю от 23. 06. 2016г. при предходно производство. Представените писмени доказателства са приети за недостоверни и не са кредитирани от административния орган. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Прието е, че чужденецът не посочва никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Спрямо същия не са били предприемани никакви действия, които да се приемат като тежки посегателства срещу личността му по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от такива. Искането в частта за предоставяне на бежански статут е отхвърлено. Отхвърлено е и искането за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т. 1 - 2 от ЗУБ. Независимо от установената липса на личен елемент за търсената закрила,

събитията случили се в държавата по произход на молителя преди и след неговото напускане, административният орган е извършил преценка на предпоставките за прилагане разширенията, дадени с Решение от 17.02.2009г. на СЕС относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приобщената в хода на административното производство справка, административният орган е приел, че отразените в същата обстоятелства за актуалното положение в И. не могат да обосноват приложение на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка и Справка вх. № ЦУ – 1379/ 13. 09. 2023 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно актуалната ситуация в Република И..

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал.3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Решението е връчено на 29. 06. 2023 г., жалбата е подадена на 07. 07. 2023 г .

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл.146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган. От страна на административния орган е представена Заповед №03 - 15/03. 05. 2022 г., с която Председателят на ДАБ при МС делегира на Д. К. – Заместник - председател на ДАБ при МС, правомощията си по чл.48, ал. 1, т. 1 – 4 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема международна закрила /л.19/.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административно -производствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то са проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Правилно е приложен и материалния закон. Обоснован и законосъобразен е изводът за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут

на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. В молбата за закрила се твърди, че членове на семейството на молителя са се присъединили към организация „Ал Сахуа“, поради което двама от чичовците на Д. Г. А. и един от братовчедите му са били убити от агенти на „Ал К.“. Приложените към молбата смъртни актове, в превод на български език не съдържат имена на починалото лице, нито други данни, от които да се идентифицира за кого се отнасят. Не може да се утанови причина на смъртта, няма доказателства, нито данни за съпричастност на агенти на „Ал К.“ към фамилната история на жалбоподателя. На неговия брат, на лично основание е предоставен статут, но това не означава, че стаут следва да се предостави и на Д. Г. А.. Лично за Д. Г. А. не може да се приеме, че е бил обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал.1 от ЗУБ, за да се предостави бежански статут. Докладната записка до разследващия съдия в съда Ал Азамия, която е приложена към последващата молба, не е ново доказателство по смисъла на чл. 13, ал.2, т. 4 от ЗУБ. Същата молба е била приложена към предходна последваща молба с рег. № УП 1931/16.04. 2019г., по което е постановено Решение № 28 – ОК/22. 04. 2019 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС. Жалбата срещу решението е отхвърлена с Решение №4140/18. 06. 2019 г. по адм. дело № 5070/2019 г. на АССГ. В съдебното решение е обсъдена същата докладна записка от полицейското управление на район Ал Азамия [населено място] към Министерство на вътрешните работи на Република И. до разследващия съдия в съд Ал Азамия. Прието е, че тя не е доказателство за ново обстоятелства от значение за личното положение на заявителя в контекста на претендираните основания за получаване на статут. Тези основания са преклудирани, обсъдени и отхвърлени в съдебното решение. В допълнение може да се посочи, че самото писмо не може да се квалифицира като преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, а именно да води до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежане.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т. 1, т. 2, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не се доказва никаква реална опасност от тежки посегателства спрямо жалбоподателя, нито на лично основание, нито поради ситуацията в страната по произход. Доказателство, че няма опасност е обстоятелството, че баща му и сестра му, както и нейното дете продължават да живеят без проблеми в И..

Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълно съответствие с чл. 15, б. „в“ от Директива

2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

От представените по делото официални справки относно актуалното положение в Република И. не може да се направи извод, че в страната има вътрешен въоръжен конфликт. Не е налице информация за влошаване на обстановката в И., достигаща границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки. Напротив, налице е политическа и религиозна стабилност, както и подобряване на икономическата обстановка.

Няма основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, поради продължително пребиваване на територията на страната и владеене на български език, които обстоятелства не могат да се квалифицират като други причини от хуманитарен характер по смисъла

на цитираната разпоредба.

В тази връзка оспореното Решение № 10242/ 16. 06. 2023 г . на заместник – председател на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал.1, т. 4 във вр. с чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. Г. А. е законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна.

Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 43 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. А., ЛНЧ [ЕГН], роден на 08. 01. 1994 г., срещу Решение № 10242/ 16. 06. 2023 г. на заместник – председател на ДАБ при МС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: